RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 129.997 van 31 maart 2004
in de zaak A. 119.972/VII-26.401

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA,
kantoor houdende te 4621 RETINNE-FLERON,
rue Bureau 87

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kazakse nationaliteit, op 19 april 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 december 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 30 april 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 22 januari 2004 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. FRANSSENS, die, loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA, verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 5 december 2000 en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 22 december 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 maart 2002 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

> "(...)
> U, een Kazachs staatsburger van Russische origine, verklaart tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in Kazachstan problemen had omwille van uw afkomst. In februari 2000 kocht (u) samen met uw vriend Andrei Askalov een winkel. Op 24 maart 2000 kwamen er drie onbekende personen naar uw winkel. Deze personen eisten dat u uw winkel voor drieduizend dollar aan hen zou verkopen. U ging hier echter niet op in aangezien uw winkel vijftienduizend dollar waard was. Drie dagen later kwamen vier Kazachen naar uw winkel, ze toonden hun legitimatiebewijzen van de politie. Omdat u uw winkel niet wilde verkopen, werd u door de Kazachen geslagen. Ook uw echtgenote XXX (OV 5.046.164) werd door de Kazachen geslagen. Volgens deze Kazachen hadden Russen geen rechten in Kazachstan. Vervolgens werden u, uw echtgenote en uw dochter opgenomen in het ziekenhuis. Op 11 april 2000 legde u klacht neer bij de politie. Eind april 2000 kwamen weer drie Kazachen naar uw winkel. Ze bedreigden u, u moest de winkel verkopen. Daarna kreeg u verschillende keren het bezoek van verschillende

inspectiediensten. Eind mei 2000 stelde de brandweer vast dat de elektriciteit van uw winkel niet in orde was en dat u uw winkel diende te sluiten. Op 26 mei 2000 kreeg u een oproep van de politie, u moest nog diezelfde dag verschijnen voor een verhoor. U ging te samen met uw echtgenote naar de politie. Op het politiebureau vertelden jullie over de incidenten. Uw echtgenote moest wachten op de gang, waarna u werd geslagen door enkele (...). Vervolgens werd u tot 30 mei 2000 vastgehouden. Tijdens uw opsluiting werd u verschillende keren mishandeld. Toen u terug naar huis kwam, vernam u van uw echtgenote dat ook zij was mishandeld geweest door de politie. De politie had haar twee dagen vastgehouden op het bureau. Na deze feiten diende u klacht in bij het Openbaar Ministerie. Vervolgens dook u met uw gezin onder in de stad Taldykoergan, bij uw vriend Michael Lagoetin. Maar na tien dagen kreeg u dreigtelefoons. Eind juni 2000 werd u bedreigd door enkele Kazachen. Daarna verhuisden jullie naar een ander appartement in de stad Taldykoergan. Midden september 2000 ontving u een brief van het Openbaar Ministerie, ze weigerde om uw zaak te behandelen. Eind september 2000 verliet uw echtgenote met jullie twee dochters Kazachstan. Ze ging naar haar zus die in Kalingrad woonde. Op 2 november 2000 verliet u Kazachstan. U reisde, na een tussenstop in Kalingrad, door in de richting van België waar u op 5 december 2000 de status van vluchteling aanvroeg. U legde in het kader van uw asielaanvraag volgende documenten: uw rijbewijs, uw identiteitskaart en de geboorteaktes van uw dochters.

U verklaart tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u en uw gezin in Kazachstan door Kazachen werden vervolgd omwille van jullie Russische afkomst. Deze door u aangebrachte vervolging strookt echter niet met de documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Cedoca, The Situation of the Slavic minority in Kazakhstan, february 2002). Uit de geciteerde informatie blijkt dat de Russische bevolkingsgroep niet wordt vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit dezelfde informatie (idem) blijkt eveneens dat de hogere Kazachse autoriteiten gevoelig zijn voor elke vorm van etnisch geweld en spanning en dat eventuele bescherming u niet zou geweigerd worden omwille van uw etnische origine. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat u mogelijkerwijze op grond van uw etnische origine actueel in Kazachstan wordt vervolgd in de zin van Conventie van Genève van 1951.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève worden vastgesteld. De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Aan gezien uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk blijkt dat uw aanvraag kennelijk ongegrond en bedrieglijk is, acht ik het niet nodig om u op te roepen voor een verhoor in dringend beroep.".

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat in een enig middel de schending wordt ingeroepen van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat de verzoekende partij betoogt dat het rapport waarnaar de bestreden beslissing verwijst haar relaas niet ontkracht zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de ontvankelijkheidsfase niet op grond daarvan tot de bedrieglijkheid van haar asielaanvraag kon besluiten aangezien haar relaas constant en coherent was; dat zij vervolgens betoogt dat de vervolging in het land van herkomst niet noodzakelijkheid van de overheid moeten uitgaan, maar dat vervolgingen door privé-personen ook in aanmerking kunnen worden genomen wanneer blijkt dat de overheid geen bescherming biedt;

Overwegende dat de Conventie van Genève niet verbiedt dat de verdragsluitende staten een regeling uitwerken waarin de criteria worden vastgelegd voor het in aanmerking nemen van een vluchtelingenverklaring; dat de Belgische Staat dit heeft gedaan in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat niet wordt aangetoond, zelfs niet aangevoerd, dat deze wetsbepaling strijdig zou zijn met voornoemde verdragsbepaling; dat deze wetsbepaling aan de overheid, bevoegd om uitspraak te doen over een asielaanvraag, een discretionaire beoordelingsbevoegdheid laat, die de redelijkheid tot grens heeft; dat deze wetsbepaling niet geschonden is louter en alleen omdat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende geloof heeft gehecht aan de niet door concrete elementen gestaafde beweringen van de verzoekende partij en niet wordt aangetoond dat de bevindingen waartoe de commissaris-generaal is gekomen na analyse van het asielrelaas van de verzoekende partij feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn; dat de verzoekende partij dit te dezen niet aantoont;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenendertig maart tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. SCHWEIGER. **E. BREWAEYS.**